

Temat: W krainie lansu i glansu, czyli dlaczego lzy w kinie płyną łatwiej? - Stanisław Barańczak, *Lzy w kinie*.

1. Spróbuj odpowiedzieć na pytania:

- Dlaczego oglądamy filmy?

- Dlaczego chodzimy do kina?

- Lubimy atmosferę ciemnej sali kinowej.
- Mamy poczucie wspólnoty z innymi oglądającymi, doświadczamy wspólnego przeżywania filmu.
- Film jest odskocznią od naszych rzeczywistych problemów.
- Film dostarcza przeżyć, których możemy nie doświadczać na co dzień.
- W filmie możemy znaleźć odpowiedzi rozwiązań naszych problemów.
- Film może przywracać wiarę w istnienie wartości.
- Możemy się wzruszyć piękną umową opowieścią.

2. Przeczytaj wiersz Stanisława Barańczaka, *Lzy w kinie* (podr. str. 291). Zastanów się nad tym, kto mówi w wierszu, wyodrębnij fragmenty będące wypowiedziami poszczególnych osób, dokonaj ich charakterystyki.

Zapisz w zeszycie:

Pierwsza osoba mówiąca – osoba komentująca rzeczywistość kinową: charakteryzuje zachowania ludzi chodzących do kina, analizuje przyczyny tych zachowań, mówi z perspektywy kogoś, kto często bywa w kinie. Jej wypowiedź jest nieco ironiczna (porównanie kina do konfesjonatu, obserwacja, stwierdzenie o klękanii w kinie), ale zdradza dogłębną znajomość natury kina i... natury ludzkiej.

Druga osoba mówiąca – widz w kinie, łatwowierny, łatwo (i chętnie) wzruszający się do łez, dający się porwać widowisku i ufający jego realności; przedkładający filmową rzeczywistość nad rzeczywistość swojego życia; nieszczęśliwy, bo nieznajdujący w swoim życiu tego piękna, które odnajduje w kinie.

3. Poznaj pojęcie koncept.

Koncept – zaskakujący pomysł na wiersz. Koncept polega na wprowadzeniu do wiersza karkołomnego porównania (kino jako konfesjonał) i wielopoziomowej ironii; grzechem w odczuciu widza przychodzącego do kina jest fakt, że nie jest w stanie sprostać w realnym życiu standardom piękna i doskonałości wyznaczanym przez rzeczywistość filmową. Nie jest w stanie wykroczyć poza ten wykreowany w wytwórni filmowej świat i zdaje się nie rozumieć, że jego życie – właśnie to niedoskonałe i przeciętne – jest prawdziwe, a tym samym więcej warte niż najpiękniejszy świat stworzony na planie filmowym.

Wniosek: Barańczak pokazuje pułapkę sztucznych światów: człowiek sam kreuje idealną rzeczywistość, a potem ta sama rzeczywistość niszczy go i unieszczęśliwia.

4. Poznaj język poezji Stanisława Barańczaka. Zbadaj budowę wersów (ilość sylab) oraz układ i postacie rymów. Czy budowa wiersza pomaga, czy przeszkadza w czytaniu (ćw. 4. str. 292) - wykonaj w zeszycie.